

Kamenitzky Antal

Kaftánod, köntösöd

Nem küldesz csokrot, puszta volt a nyár.
Sárban csuszkál a versed bocskora.
Harcképtelen lett érzés, gondolat.
Nem bújik bárkád alá Ararát.

A törpe végtelen, bizony, kevés.
Sántító postás nem lehet herold
s válltáskájában lelked benne volt.
Nyálas kenyérhéj kell vagy ölelés?

Vidd le az útra legjobbik ruhád!
Isten szemében nézd, hogyan mutat!
Büszkén vállald e végső koldulást!

Megszégyeníthetsz úrnőt és urat.
A vers lehet kaftánod, köntösöd,
a mindenséget abba öltözöd.

Repülj, kis gazdám!

A csend egy szólni készülő harang.
És Isten áll a templomtornyokon.
A fény, a felhők, csillag itt a rang
s lovaggá ütnek legfelsőbb fokon.

A földi arc, lásd, mindenik hazug!
Iszapban nem segíthet evező.
Az ég a végtelenbe alagút,
mely minden számnak közös nevező.

Repülj, kis gazdám, mint a gondolat!
A gyermekélményt így talán eléred,
a múltba hátrál minden mozdulat

s a véged járod majd, mikor megérted.
Oldd el örök pórázról álmaid,
ha farkastorkok orgonálnak itt!

Egy csillagot

Ha éneket nem kérhetek,
mert nincsenek már énekek
s lehulltak mid a mennykövek,
az Isten rám már nem követ,

ha nincs virág az udvaron
s hogy lesz-e tél, nem tudhatom,
búvóhelyem nincs legbelül,
vergődöm menthetetlenül,

ölelj akkor, szép angyalom,
szeress halálba aznapon
s mikor a nappal néptelen,
temess egy csillagot velem!

Nem

Az égre freccsent bíbor esteken
nem csábítanak elsőcsókos csodák,
meg nem vadít komor történelem,
nem éljenzem a győztes ostobát.

Nem fémjelez dicsfény vagy bármi jel,
a lelkem belső lángját sem lopom,
magányom nem vádolnám semmivel,
a holnappal a mát nem foltozom.

De mennyi festék volt az esteken,
idegben, vérben mennyi izgalom!
A nyerhetőt, úgy tűnt, megnyerhetem

a lámpafénytől holdas asztalon.
Mebízni nem tudnék ma bennetek,
hajnalra váró bíbor estelek.

Tévedés

Nagy tévedés, hogy írom versemet,
ahogy tévednek hangok és szavak,

igaz csupán, hogy itt az éjszaka
s nem látni csillagot, mert nincsenek.

Öröm sincs, bánatunk csak szóbeszéd.
Egy futó isten sírja könnyeink.
Élünk egy végső szertartás szerint,
viseljük nyugét s nem tudjuk becsét.

Nagy tévedés azt hinni: élet ez.
A kósza álom hajnalonta az,
amit a lélek ébren félretesz

s mert meg nem értjük, már nem is igaz,
pedig az álom olyan eleven,
de tévedés, hogy lehunyom szemem.

Téli fantázia

Míg a fogalom versben képpé dermed,
acéllá edzik kint a levegőt.
Ajtón zörög a tél fagyott kezekkel
és fájdalmában folyton felüvölt.

A fák ténfergő éji óriások,
egy lépés még s roppannak a tetők.
Álmom pincéjén menedéket ások.
A remény alvás közben hihetőbb.

De az idő csak szőnyeg, feltekerve
és belsején a múlt mintázata
a rosszul szőtt történelem lehetne,

valódi vagy csak annak látszata.
A hold az ablak függönyében verdes.
Egy isten kéne emberben a rendhez.

Arra kérném

Ha élni hagy, adjon hát életet,
ne vágyat adjon hét ágyékra szólót,
de törjön még a megmaradt valóból
s kínáljon tálcán kedves vétkeket!

És lesse meg, mitől csendül a kedvem,
és lássa meg, ha átjár, a szeget,
biztassa azt, ki szépen hiteget
s a madarat füttyszóra, hogyha keltem!

Oly nagy dolog, hogy nyerni hagy, ha játszom?
Hiszen az új nap újabb vereség.
Ne hagyja észrevennem, veszteségem látnom,

nyugtassa néha vállamon kezét!
Még zörgetek, hát nyissa azt az ajtót!
Nem úzhet el, mint szemtelen csavargót.

Még egyszer illatod

Így szomjazó kér egy pohár vizet
és sűrű éjfél néhány csillagot,
de kérésére mindig ráfizet.
Hozd el hozzám még egyszer illatod!

A megfagyott föld álma ily tavasz,
az álmatlanság így kér bármi álmot,
az ordas állatfalka ily ravasz.
Emlékeddel így pótolom hiányod.

Így fagy bele járásod verseimbe,
a ritmusra így simul rá hajad,
az ágyékom engem pokolra vinne,

de átkarolni téged nem szabad.
Eltűnt tavasz, mely egyszer itt lakott,
hozd el hozzám még egyszer illatod!

Észrevétlenül

Ameddig volt a harc
vagy unalomnyi béke,
egy sírt rajzoltam észrevétlenül
az Isten tenyerére.

Ferenczi Enikő

Bese

(II.)

(Részlet a *Szarvasünő népe* című regényből)

Híre járt annak, hogy a Tányon túli törzseknél a nemzetségfő a legnagyobbik fiával gyakorolja a vezetést. Náluk, szarvasünő népénél, más volt szokásban: a legfiatalabb fiút, a családi tűzhely védelmezőjét, csupán atyja halála után: a méltóságjelek — a szarvasfejes ivócsanak és az ökörszarvból kifaragott, szármias állatokkal díszített ivókürt — ünnepélyes átadásával választják vezetővé. Az őszek tanácskozásain ellenben évek óta részt vehet, hogy majdan zökkenőmentesen átválthassa a vezetést. Véleményét is minden alkalommal kikérik és fontolóra veszik. Törzsük törvényei szerint Tas vállalt magára bizonyos nemzetségfői tisztségeket (mint például a szószólóit, a napközöntő utáni közösséghez intézett bejelentéseket) apja rokkantsága óta... Ő csupán nemzetségfővé avatása után gyakorolhatja mindezeket. Türelmesen kivárja a pillanatot, minthogy apja halálát jelentené az ő vezérsége. Sietősen űzte el magától az ártó gondolatokat. Valóságosan is, egy keze fejére szállt böglyöt csapott agyon éppen. — De aztán csak visszatért hozzájuk. Sosem tudott általánosítás nélkül lezárni egy gondolatsort.

„Rontó dolgokat vonzanak rossz ötletek. Mindenütt ott ólálkodnak, settenkednek. Tőlünk függ, mennyit engedünk ezekből a közelünkbe!

Nem szabad ártó gondolatokkal beavatkozni a dolgok menetébe, mert felgyorsítják és rossz irányba terelik az eseményeket.

Békésen kell kivárni a dolgok kibontakozását. Ha lehetne, akkor...”

Felrezzent a tünődéséből, apja íja váratlanul a földre esett és a lábuk előtt port vert fel. „Máris testet öltött volna a bomlasztó gondolat? Csak nem érkezett el az idő...?” villant át az agyán. Aggódva pillantott elaggott apjára.

„Semmi baj sincs véle!”, lélegzett fel. Csupán eres és ráncos keze remegett erősen, pedig mindkettőt az összeaszott combjára fektette addigra. „Amióta keveset mozog, a nadrágja szára is milyen bő lett! Éppenséggel *fityeg*”, vette észre.

„Nem ura már az izmainak!”, állapította meg a régóta férfitvá emberesedett Bese. Keménységet sugalló arcán ború suhant át. „Legalább néhány napig maradjon még a körünkben!”, fohászodott Égúrhoz és a szarvasbika lelkéhez. „Hadd ne bomoljon meg az aratás és az ünneplés rendje, hadd ne vegyüljön *üröm* az *örömbel*!” Lehajolt az ijért és apja keze ügyébe, a farönknek támasztotta.

Érd nagyon összeroskadt Emő halála óta. Évei súlyát érezte egyre erősebben a vállára telepedni. Nyomták, bénították, gyámoltalanították. Hol van már az az
